

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **J. P.,** zastoupeného JUDr. Zdeňkem Čechurou, advokátem se sídlem Vinohradská 6, Praha 2, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně,** se sídlem nám. Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2008, č. j. 15334/08-1700-703359, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2010, č. j. 30 Ca 228/2008 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný (dále i „stěžovatel“) se včasnou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, nesouhlasí především s jeho výrokem. Krajský soud totiž zrušil stěžovatelovo rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Ten dospěl k závěru, že žalobce porušil ujednání daná smlouvou o poskytnutí půjčky ze státního rozpočtu, uzavřené dne 29. 4. 1991 mezi ním a jeho synem na jedné straně a Ministerstvem zemědělství ČR na straně druhé (dále jen „smlouva o poskytnutí půjčky“). Jejím předmětem bylo poskytnutí návratné finanční výpomoci na výstavbu rodinné farmy ve výši 1 200 000 Kč. Protože však

syn žalobce farmu prodal kupní smlouvou ze dne 2. 3. 2005 společnosti ALLCOMP, s. r. o., přistoupil správce daně k doměření finanční částky ve výši 600 000 Kč žalobci a to pro porušení podmínky č. 8 smlouvy o půjčce a též pro porušení prováděcích pokynů pro poskytování dotací v agrárně potravinářském komplexu v České republice ze dne 31. 1. 1991, čj. Mze ČR 157/1991-200-II a Ministerstva financí čj. 193/3144/1991-II (dále jen „prováděcí pokyny"). Dle názoru správních orgánů tak došlo k neoprávněnému použití finančních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu a tím k porušení rozpočtové kázně podle § 30 zákona č. 576/1990 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky ČR a obcí.

[2] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku zdůraznil, že předmětem sporu bylo posouzení podmínek sjednaných shora uvedenou smlouvou o poskytnutí návratné finanční výpomoci. Žalovaným vytýkané porušení čl. 8 smlouvy je navýsost nejasné. Zmíněný článek smlouvy totiž požaduje po účastníku smlouvy, aby v případě, dojde-li ke změně *právního subjektu* (např. rozdělení organizace, změna vlastnických forem, zánik organizace) tuto skutečnost oznámil v dostatečném časovém předstihu (30 dnů) Regionálnímu odboru Mze ČR v Táboře. Soud zdůraznil, že ve smlouvě (v jejím čl. 8) užitý pojem „změna právního subjektu" český právní řád neznal a ani nezná. Ve smlouvě je navíc příkladmo uvedeno, jaké situace jsou pod tento pojem podřaditelné; smlouva jimi míní rozdělení organizace, změnu vlastnických forem nebo zánik organizace. O žádný z těchto případů se v dané situaci nejednalo.

[3] Rovněž pojem „změna vlastnických forem" bylo možno (za tehdejší účinnosti hospodářského zákoníku) vnímat jako následující druhy společenského vlastnictví – vlastnictví státní, družstevních organizací, dobrovolných společenských organizací a ostatní formy tzv. společenského vlastnictví. Jedná se tedy navíc o pojem myslitelný pouze u právnických osob. Protože příjemci finanční výpomoci byly fyzické osoby, jedná se u povinnosti plynoucí z čl. 8 smlouvy o plnění od počátku nemožné. Podmínky, řešící účel poskytnuté výpomoci, jsou obsaženy v čl. 4 smlouvy a zavazují příjemce finančních prostředků podnikat na hospodářství nejméně po dobu devíti let od jejich poskytnutí. Soud zdůraznil, že znění předmětné smlouvy je poznamenáno nízkou profesionalitou, její nedostatky (nesrozumitelnost) nelze přičítat k tíži příjemce a klást mu za vinu nedodržení nejasných podmínek s důsledkem vrácení finančních prostředků. Z uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

II. Kasační stížnost

[4] Žalovaný (dále i „stěžovatel") v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; tvrdí, že napadený rozsudek je nezákonný, neboť soud nesprávně zodpověděl právní otázku týkající se podmínek vzniku povinnosti (čl. 8 smlouvy) oznamovat poskytovateli finanční výpomoci informace o změně vlastníka farmy, na jejíž rozvoj byla finanční výpomoc poskytnuta.

[5] Stěžovatel tvrdí, že z ustálených zásad dotační politiky plyne jednoznačně povinnost příjemců finančních prostředků hlásit v předstihu jejich záměr převést předmět dotace na jinou osobu, a to proto, aby poskytovatel mohl včas uzavřít nové smlouvy s novými právními subjekty. Dotační politika se pro všechny dotační tituly řídila mj.

principem vázanosti na určitý objekt, jehož dotování je žádoucí. V daném případě byla poskytnuta finanční výpomoc na výstavbu rodinné farmy, a sledovala podporu obnovovaných kapitalistických podnikatelských aktivit. Podmínkou pro jejího příjemce bylo po určité období (9 let) podnikat na dotovaném objektu. Splnění této podmínky nebylo stěžovatelem zpochybněno, byla splněna ještě před prodejem farmy a to již v roce 2000. Během kontroly však správce daně zjistil, že farma byla prodána v roce 2005 jinému subjektu, aniž by příjemce dotace poskytovatele o tom informoval. Tím byly porušeny podmínky pro její poskytnutí a pro toto porušení uložena povinnost finanční prostředky vrátit. Ve zmíněné souvislosti stěžovatel poukázal na znění Prováděcích pokynů k usnesení vlády ze dne 22. 1. 1992, v nichž se rovněž uvádí mj., že v případě, kdy příjemce převede na jiného vlastnictví k pozemkům, stavbám či věcem souvisejícím s předmětem dotace, je povinen neprodleně tuto skutečnost oznámit druhé smluvní straně.

[6] Stěžovatel zdůraznil, že formulace užitá ve smlouvě není nesrozumitelná a při použití jednoduchého jazykového výkladu z ní plyne, že pojem „změna právního subjektu“ lze snadno nahradit pojmem „změna vlastníka“ či „změna subjektu vlastnického práva“. Stěžovatel tvrdí, že jeho rozhodnutí je v souladu s právními předpisy a soud by neměl čistě formálním výkladem umožňovat transakce (i v důsledku oddalování kolaudace) jejichž cílem je zapůjčené finanční prostředky do státní pokladny nevrátit.

[7] Závěrem stěžovatel upozornil, že krajský soud nerozhodl o jeho návrhu na společné projednání věci (týkající se vrácení finančních prostředků) s věcí související (penále z takto zadržené finanční částky). Navrhl tedy, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalobce přes výzvu soudu vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel formálně opírá kasační stížnost o důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Obsahově námitky tomuto určení odpovídají. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

[11] Nastolená právní otázka (jasnosti formulace podmínky pro poskytnutí finanční výpomoci) resp. její zodpovězení se rozpadá do dvou kroků. Předně je nutno objasnit, jaký stav lze označit za takový, v jehož důsledku může být již jednou poskytnutá finanční částka ze státního rozpočtu (byť návratná) příjemci odejmuta, jako důsledek porušení některých povinností, jež mu plynou buď přímo ze zákona a nebo z individuálního ujednání mezi ním a poskytovatelem této finanční výpomoci. Druhou částí odpovědi pak musí být nutně i hledání míry, kterou se eventuálně příjemce finanční částky dopustil porušení rozpočtové kázně, pro něž je možno částku předčasně odejmout a z jejího předchozího využití vypočítat penále (coby důsledek neoprávněně zadržované finanční

částky). Stranou ovšem nemůže v žádném případě zůstat ani obecný přístup k interpretaci právních norem, jakož i zavazujících ujednání v individuálních aktech, na jejichž jedné straně autoritativně vystupuje stát (resp. jeho orgán).

[12] Žalobce, byl v daném případě postižen za neoprávněné použití prostředků ze státního rozpočtu; podstatnou pro věc je rovněž doba, kdy byla smlouva o jejich poskytnutí uzavírána - jednalo se o rok 1991. V relevantní době tedy platil zákon č. 576/1990 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky České republiky a obcí v České republice (rozpočtová pravidla republiky). Ten v § 30 odst. 1 normoval, že *neoprávněně použité nebo zadržené prostředky státního rozpočtu republiky nebo státních fondů republiky jsou subjekty, kterým byly poskytnuty, povinny odvést ve stejné výši státnímu rozpočtu republiky, popřípadě státnímu fondu republiky. Zároveň jsou tyto subjekty povinny zaplatit penále ve výši 1 promile denně z neoprávněně použitých nebo zadržených prostředků, nejvýše však do výše této částky.*

[13] Ke zkoumání na tomto místě zůstává (neboť zákon sám tyto pojmy nevysvětlil a podzákonné normy nejsou v tomto ohledu relevantní) co je nutno rozumět pojmem *neoprávněně použité nebo zadržené prostředky státního rozpočtu.* Z kontextu uvedené normy lze, dle přesvědčení kasačního soudu, za neoprávněné použití prostředků státního rozpočtu považovat pouze situace, byly-li by finanční prostředky užity tak, že by byl v podstatě zmařen zákonný smysl jejich poskytování. To znamená, že by buď jejich skutečné užití bylo zcela (nebo i částečně) v rozporu s jejich určením podle smlouvy či rozhodnutí, popřípadě by byly užity zcela zjevně nehospodárně, nebo by jejich zužitkování odporovalo obecným principům pro využití prostředků ze státního rozpočtu. Pokud byla smyslem poskytnutí finanční výpomoci (jak ostatně zdůrazňuje sám žalovaný) podpora kapitalistického zemědělského podnikání, jehož rozvoj bylo (těsně v porevolučních devadesátých létech) velmi žádoucí podpořit, pak v dané situaci byl tento smysl jistě naplněn. Žalobce byl zavázán smlouvou o poskytnutí podpory k tomu, aby přidělené finanční prostředky užil na výstavbu rodinné farmy a na hospodářství podnikal nejméně po dobu 9 let od doby, kdy mu byla finanční částka poskytnuta. Je zřejmé, že žalobce převedl vlastnictví k předmětu finanční podpory až v roce 2005; podmínky za nichž se finanční podpora poskytovala (bod 4. smlouvy) žalobce naplnil.

[14] Podstatné pro věc v tomto ohledu je, že právní význam pro posuzování dodržení podmínek při užití prostředků ze státního rozpočtu mají jen ty podmínky, které jsou součástí smlouvy (případně rozhodnutí) o poskytnutí půjčky ze státního rozpočtu a ty, které vyplývají ze zákona.

[15] Jen pro úplnost je třeba zmínit, že dalším zákonným důvodem pro odejmutí finančních prostředků je jejich zadržování. Pod tímto pojmem lze vnímat např. včasné neodvedení finančních prostředků, jež nebyly ve stanovené lhůtě vyčerpány, zpět do státního rozpočtu. Takový stav však žalovaný žalobci nevytýká, není tedy třeba se těmito podmínkami více zabývat.

[16] Ze správního spisu není zřejmé, že by k situaci předvídané v § 30 rozpočtových pravidel republiky došlo, ostatně to žalobci nevytýká ani žalovaný. Skutečnost, že žalobce plně respektoval cíl rozvoje farmy a do roku 2005 na ní podnikal sám, poté ji převedl do

vlastnictví právnické osoby, v jejímž personálním obsazení se sám i jeho rodina navíc nadále nachází (což nyní z tohoto pohledu není již podstatné), pouze dokumentuje závěr o tom, že smysl poskytnutí finanční výpomoci byl naplněn. Pokud však žalovanému vadí, jak je zřejmé ze správního spisu i z kasační stížnosti, že žalobce nedodržel jinou ze smluvních podmínek (kolaudaci stavby), pak má stát jistě jiné procesní prostředky, jak „donutit" majitele nekolaudované stavby k jejímu ukončení. V žádném případě však tento důvod nebyl uveden správními orgány jako důvod pro odvod neoprávněně čerpaných finančních prostředků, a proto nemůže mít nyní ani vliv na úvahy Nejvyššího správního soudu jeho zmínění v kasační stížnosti.

[17] K otázce přístupu k interpretaci právních předpisů Nejvyšší správní soud nejprve v obecné rovině poukazuje na nález Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2006, sp. zn. III. ÚS 283/96, publikovaný pod č. 111/1996 Sb. nálezů a usnesení Ústavního soudu, v němž Ústavní soud dospěl k závěru, že *„pokud neurčitost konkrétního procesního ustanovení právního předpisu implikuje různé interpretace jeho obsahu, nelze přijmout tu, jež je k tíži dotčených účastníků řízení. ... Jestliže procesní právní úkony účastníků řízení obsahují zjevnou nesprávnost, nutno účastníkům řízení dát příležitost ji odstranit. Opakem tohoto postupu je přepjatý formalismus, jehož důsledkem je sofistikované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti, nebo nepřihlédnutí ke smyslu a účelu právní úpravy a tím dotčení smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práva a svobod.*". Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2008, č. j. 11 Ca 371/2006 – 55, *„právní předpisy upravující podmínky pro čerpání dotace musí být formulovány tak, aby příjemcům finančních prostředků byly již v době jejich čerpání zřejmé podmínky, za nichž na poskytnuté prostředky vzniká nárok. Je nepřípustné, aby teprve v řízení o povinnosti vrátit neoprávněně čerpané finanční prostředky (§ 22 odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů) bylo příjemci těchto prostředků kladeno k tíži, že z daných předpisů nelze dovodit jednoznačný závěr, za jakých podmínek měly být finanční prostředky poskytnuty.*"

[18] V daném případě to znamená, že pokud zákon sám v relevantní době neupravoval výstižným způsobem podmínky, za nichž lze požadovat po příjemci finančních částek poskytnutých ze státního rozpočtu odvod těchto prostředků zpět (včetně penále), pak o to výstižněji měl správní aparát tyto podmínky specifikovat v individuálním ujednání, ve smlouvě o poskytnutí půjčky ze státního rozpočtu.

[19] Po materiální stránce se pak jeví být případným především odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008 – 45 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), jenž se opírá o následující závěry: *„V situaci, kdy dochází ke sporu o výklad určitého ustanovení, a to zejména pokud důsledkem jednoho z výkladů má být uložení sankce, se nelze spokojit pouze s jazykovým (gramatickým) výkladem právních předpisů a uplatňovat výhradně formalistický přístup k posouzení řešené otázky... Sankční odvod je třeba vždy spojovat jen s neoprávněným nakládáním s finančními prostředky státu a jeho uložení nemůže být postaveno na ryze formalistickém přístupu, bez ohledu na skutečný stav věci. Klíčovou pro posouzení věci je tak skutečnost, zda daňový subjekt poskytnuté prostředky použil na úhradu nákladů přímo souvisejících s financováním podporovaného projektu, tedy zda sporná úhrada odpovídala již provedenému věcnému plnění či nikoliv.*"

[20] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tvrzením krajského soudu, že pojem „*změna právního subjektu*“ nebyl v relevantní době (a není dosud) v právních předpisech definován. Kasační soud na tomto místě připouští, že by snad bylo myslitelné tento pojem vykládat jako „změna subjektu vlastnického práva“, nebýt jednak skutečnosti, že nejasnost tohoto pojmu byla zdůrazněna navíc vysvětlivkami v závorce, upozorňujícími na situace, které se ani vzdáleně nepodobají institutu převodu vlastnického práva k předmětu finanční výpomoci, jehož neoznámení je žalobci vytýkáno. Ve smlouvě jsou totiž uvedeny situace, které za takový stav označují rozdělení organizace, změnu vlastnických forem nebo zánik organizace. Nadto, smlouvu tvořil odborný aparát státu, který v žádném případě svými nejasnými formulacemi nemůže uvést příjemce finanční částky („slabší stranu sporu“) do situace, že z důsledků své nejasné smluvní formulace dovodí v podstatě sankční dopad na příjemce. Ostatně k obdobné situaci (zákaz sankčního dopadu v důsledku nejasné smluvní formulace obsažené ve veřejnoprávní smlouvě v případě poskytnuté dotace ze státního rozpočtu) se již Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 11. 2010, čj. 1 Afs 77/2010 - 81.

[21] Podstatným pro danou věc je závěr, že hodlá-li stát (či jeho složka) zavázat příjemce finanční výpomoci poskytnuté ze státního rozpočtu ke speciálním podmínkám, v důsledku jejichž porušení by mohlo dojít pro porušení rozpočtové kázně ke zpětnému odvodu a úhradě penále z neoprávněně užívané částky, musí tyto podmínky (jež nejsou jako samostatné formulovány v zákoně) formulovat zcela přesně, výstižně a tak, aby nemohlo dojít k jejich záměně. V opačném případě nemůže takový nedostatek jít na úkor příjemce finančních prostředků s důsledkem v podstatě sankčního charakteru.

[22] Ačkoliv bylo předmětné rozhodnutí vydáno v řízení daňovém (postupem podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o tom, že obecné principy „dobré správy“ nalézají odraz i v tomto řízení. Správní řád obsahuje v § 4 odst. 1 a § 8 principy, dle nichž je veřejná správa službou veřejnosti, správní orgány jsou povinny koordinovat své postupy a spolupracovat v zájmu naplnění požadavků dobré správy. Nejvyšší správní soud má za to, že uvedená ustanovení odrážejí principy dobré správy, které jsou aplikovatelné jednak v horizontální rovině mezi vykonavateli veřejné správy, jednak ve vertikálním vztahu mezi veřejnou správou a jejími adresáty. Jak k tomu shodně uvádí právní doktrína, „*[o]ptimální a efektivní koordinace správních činností mezi správními orgány navzájem může být dobrou správou jen tehdy, pokud vede k posílení ochrany adresátů veřejné správy, jejich práv a oprávněných zájmů. Naopak dobrá správa ve vztahu k adresátům veřejné správy není myslitelná bez toho, že by správní orgány mezi sebou navzájem účinně kooperovaly...*“ (Langášek, T. Principy dobré správy po přijetí nového správního řádu. Správní právo, č. 4 - 5, 2008, s. 245).

[23] Jak Nejvyšší správní soud opakovaně ve své judikatuře uvádí (viz např. rozsudek ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008 - 49), základním předpokladem efektivního správního řízení je vzájemná součinnost a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení. Právě ve smyslu tohoto základního principu je nutno vidět a hodnotit konkrétní počínání účastníků řízení. Rovněž v tomto směru je nutno spatřovat praktické naplnění smluvního pojetí státu, představujícího konsensuální odraz přesvědčení občanů o nutnosti existence této instituce k ochraně základních práv a svobod (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007 - 93). Ve svých důsledcích by proto bylo porušením ústavního pořádku

(čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky), pakliže by v praxi byl připuštěn postih právnických či fyzických osob za nedodržení určité povinnosti, která byla zcela nedbale formulovaným a předně nesrozumitelným způsobem uvedena orgány veřejné moci ve smlouvě o poskytnutí finanční půjčky; jak uvedeno shora, takový nedostatek nemůže jít na úkor příjemce finančních prostředků s důsledkem v podstatě sankčního charakteru.

[24] V této souvislosti se lze sice ztotožnit s názorem stěžovatele, že změna vlastníka předmětu finanční výpomoci a neoznámení této skutečnosti Regionálnímu odboru Mze ČR v Táboře mohly způsobit problémy s případnou kontrolou nebo namátkovým místním šetřením. Těmto stavům je však nutno předcházet (jak zmíněno výše) pečlivou formulací podmínek vyjádřených v ujednání (ve smlouvách); vhodné je zvolit obecnou formulaci, jíž je pamatováno na rozličnost a různorodost reality.

[25] I zde je nutné připomenout již citované závěry rozsudku Nejvyššího správní soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008 – 45, dle něhož se v případě sporného výkladu určitého ustanovení nelze spokojit pouze s jazykovým výkladem a uplatňovat výhradně formalistický přístup k posouzení řešené otázky. Vedle jazykového výkladu je třeba i jinými interpretačními metodami vyložit, zda konkrétní jednání či opomenutí ovlivnilo či neovlivnilo plnění sjednaného závazkového vztahu.

[26] Kasační soud odmítá i argument, předestřený žalovaným v kasační stížnosti, totiž, že *v Prováděcích pokynech k usnesení vlády ze dne 22. 1. 1992, se rovněž uvádí mj., že v případě, kdy příjemce převede na jiného vlastnictví k pozemkům, stavbám či věcem souvisejícím s předmětem dotace, je povinen neprodleně tuto skutečnost oznámit druhé smluvní straně*; předmětná smlouva byla s příjemci návratné finanční výpomoci uzavřena v roce 1991, argumentace formulovanými pravidly, pocházejícími z roku 1992 je tak v daném případě zcela nerelevantní.

[27] Poslední námitce, že krajský soud nerozhodl o stěžovatelově návrhu na společné projednání věci (týkající se vrácení finančních prostředků) s věcí související (penále z takto zadržené finanční částky) Nejvyšší správní soud přitakal. Krajský soud měl v rozsudku zmínit, proč nevyhověl tomuto požadavku, který stěžovatel uplatnil ve vyjádření k žalobě; neučinil-li tak, nemá toto pouhé opomenutí však vliv na zákonnost napadeného rozsudku, pro níž by bylo nutno rozsudek zrušit.

[28] Jestliže tedy krajský soud z uvedených důvodů zrušil žalobcem napadené rozhodnutí stěžovatele dle ustanovení § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s., postupoval zcela v souladu se zákonem.

[29] Stěžovatel, který v řízení neměl úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Úspěšnému žalobci soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal, neboť ten žádné náklady řízení neuplatnil a ani ze soudního spisu není zřejmé, že by mu nějaké vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu